

Tvrdohlavá George

„Mami! Mami, kde jsi?“ přihnala se George s křikem domů. „Mami, rychle!“

Odpovědi se nedočkala. Jirčina maminka byla na zahradě, vzadu za Kirrinskou chalupou, a trhala květiny. George zakřičela znovu ze všech sil. Chalupou se nesl její pronikavý hlas.

„MAMI! MAMI! Kde jsi? JE TO DŮLEŽITÉ.“

V přízemí se rozletěly dveře od pracovny a v nich se objevil Jirčin otec.

„Co to je za rámus?“ obořil se na George. „Právě jsem byl zabrán do jednoho velice složitého...“

„Ach, tati! Tim se poranil!“ řekla George. „Chtěl...“

Otec se podíval na Tima, který stál pokorně za George.

„Poranil!“ zabručel otec. „Zdá se mi, že je v pořádku. Asi si zase vrazil trn do packy – a ty vyvádíš, jako kdyby byl konec světa nebo něco podobného...“

„Ale Tim se *opravdu* poranil!“ řekla George s pláčem na krajíčku. „Podívej!“

Ale otec se vrátil do pracovny a přibouchl za sebou dveře. George se zatvářila přesně jako on.

„Jsi zlý!“ vykřikla, „a... já, tamhle je máma. MAMI!“

„Proboha, George, co se děje?“ zeptala se maminka a odložila květiny. „Slyšela jsem vás křičet.“

„Maminko – Tim se poranil!“ řekla George. „Podívej!“

Klekla si k psovi a jemně mu odhrnula ucho. Na vnitřní straně se objevila velká rána. Tim zakňučel. George se podívala na matku očima plnými slz.

„Nevyváděj, George,“ uklidňovala ji matka. „Není to tak hrozné. Jak se mu to stalo?“

„Chtěl přeskočit příkop a nevšiml si, že je tam kus starého ostnatého drátu,“ řekla George. „Zachytil o ten rezavý drát uchem a úplně si ho natrhnul. Pořád to krvácí.“

Jirčina maminka se znovu podívala na Timovo zranění. Rána byla opravdu dost hluboká. „Vezmi ho k veterináři, George,“ řekla. „Asi by se to mělo zašít. Zdá se, že je to hluboké. Chudáček Tim – no, ještě že si ten drát nevrazil do oka.“

„Půjdu tam s ním hned,“ rozhodla George. „Bude doma, co myslíš?“

„Bude, zrovna má ordinační hodiny. Můžete vyrazit.“

George s Timem spěchala úzkými venkovskými cestami k útulnému domku, kde bydlel místní veterinář. Rozčilené dívce se trochu ulevilo, když viděla, že je veterinář úplně klidný.

„Uděláme tam pár stehů, aby se rána rychleji zahojila,“ řekl doktor. „Podrž ho, prosím tě. Ani to neucítí. Tak, starý brachu, chvílku vydrž, hned to bude.“

Za pět minut bylo po všem a George vděčně děkovala veterináři: „Moc vám děkuji. Měla jsem takový strach. Bude v pořádku?“

„Určitě – jen se nesmí na tom poraněném místě drbat,“ řekl doktor a umyl si ruce. „To by bylo špatné.“

„Ale jak mu v tom mám zabránit?“ zeptala se George. „Podívejte, už to zkouší.“

„No, musíš mu udělat takový límec z lepenky,“ radil jí veterinář. „Nasadíš mu ho kolem krku a on si tam packou nedosáhne, i kdyby dělal nevím co.“

„Ale – ale Timovi se to nebude líbit,“ protestovala George. „Psi s límci kolem krku vypadají příšerně. Jako kdyby tam měli obrovské krejzlíky. Viděla jsem to. Tim z toho bude celý divý.“

„Nedá se nic dělat. Je to jediný způsob, jak mu zabrániš v tom, aby si tu ránu rozškrábal,“ řekl veterinář. „A teď už, George, běžte – čekají na mě další pacienti.“

George se s Timem vracela k domovu. Tim poslušně kráčet vedle své paničky. Potěšilo ho, že si s ním dělala takové starosti. Když už byli skoro u chalupy, najednou se posadil a natáhl zadní packu k bolavému uchu.

„Ne, Time! NE!“ vykřikla George vyděšeně. „Nesmíš si to škrábat. Poničil by sis obvaz a potrhal stehy. NE, Time!“

Tim se překvapeně podíval na George. No dobře, jestli ji to tak rozčiluje, podrbe se, až bude sám.

Ale George mu viděla až do žaludku.

„Zatraceně!“ zamračila se. „Budu mu muset udělat ten límec. Snad mi s tím maminka pomůže.“

Matka jí ochotně pomohla. George na podobné věci nebyla moc šikovná. Dívala se, jak maminka vystříhla z lepenky velký límec a upevnila ho překvapenému Timovi kolem krku. Potom sešila konce nití, aby si límec nemohl sundat. Tim nevěděl, co se děje, ale byl trpělivý.

Jakmile byl límec hotový a seděl psovi pevně na krku, Tim se zvedl a kousek poodešel. Zvedl zadní packu, aby se poškrábal na bolavém uchu, ale narazil na límec. Mohl poškrábat jen lepenku.

„Nic si z toho nedělej, Time. Je to jen na pár dnů,“ utěšovala ho George.

Dveře od pracovny se otevřely a Jirčin otec vyšel ven. Uviděl Tima v jeho límci a překvapeně se zastavil. Pak zařval smíchy.

„Jé, Time – vypadáš jak královna Alžběta v obrovském parádním krejzlíku!“

„Nesměj se mu, tati,“ řekla George. „Víš, že psi nemají rádi, když si z nich někdo dělá legraci.“

Tim se opravdu urazil. Otočil se k Jirčině otci zády a odkráčel do kuchyně. Odtamtud se ozval výbuch smíchu a pak se někdo rozřehtal u dveří – byl to mlíkař.

„Ale, Time, na co máš ten límec?“ bylo slyšet kuchařčin hlas. „Vypadáš legračně!“

George zuřila. Zuřila celý den a otravovala všechny kolem sebe. Jak mohou být všichni tak hnusní a posmívat se ubohému Timovi! Copak si neuvědomují, jak musí být ten límec nepříjemný? A chudák Tim ho musel nosit ve dne v noci. Ani si nemohl pořádně lehnout. George chodila po domě a tvářila se jako kaktus. Maminka už toho měla plné zuby.

„Prosím tě, George, nevyváděj. Akorát rozčilíš otce. Tim ten límec musí nosit alespoň týden, jak víš. A opravdu vypadá trochu komicky, když ho člověk vidí poprvé. Ale zvykne si na něj a brzy o tom nebude ani vědět.“

„Všichni se mu smějou,“ vztekala se George. „Vyběhl na zahradu a hned byla na zdi horda dětí. Smály se jako blázni. Pošťák mi řekl, že je to nelidské, takhle trápit zvíře. A táta si myslí, že je to úžasně legrační. A...“

„Ale George, zlatíčko, zas už tě přepadla ta tvoje pří-

šerná nálada,“ řekla maminka. „Nezapomeň, že brzy přijede Anna. Ta bude mít radost, až tě uvidí.“

Ale maminčiny domluvy nebyly nic platné. George byla otrávená i celý další den. Nakonec, poté co se dvakrát pohádala kvůli Timovi s otcem, a taky s nějakými kluky a s listonošem, se rozhodla, že už v Kirrinské chalupě nezůstane ani den!

„Vezmeme si malý stan a zmizíme,“ řekla Timovi. „Vyrazíme někam, kde tě nikdo neuvidí, dokud se ti ucho nezahojí a nezbavíš se toho odporného límce. Není to bezvadný nápad, co říkáš?“

„Haf,“ štěkl Tim. Všechny Jirčiny nápady se mu zdály bezvadné, i když zrovna kvůli tomu límci nebyl ve své kůži.

„Abys věděl, smějou se ti i psi,“ řekla George vážným hlasem. „Viděls toho mrňavého pudla paní Janešové, co bydlí na konci ulice? Stál a čuměl, jako by se ti smál. Nedovolím, aby se ti posmívali. Vím, že to nesnášíš.“

Timovi se určitě nelíbilo, když se mu někdo smál, nebyl však z toho zdaleka tak otrávený jako George. Šel za ní nahoru do pokoje a pozoroval, jak dává věci do malého batohu.

„Najdeme si nějaké hezké místo,“ řekla George. „Postavíme si stan někde u potůčku a hezky tam zůstaneme, než se ti zahojí ucho. Vyrazíme dneska v noci. Vezmu si kolo a všechno na něj naložím.“

Uprostřed noci, když celá chalupa spala, se George a Tim tiše vykradli po schodech. Na stole v obývacím pokoji George nechala vzkaz a šla pro kolo. Naložila stan a batoh s jídlem a ostatními věci a bylo to.

„Můžeme vyrazit!“ řekla šeptem překvapenému Timovi. „Jedeme. Pojedu pomalu, abys mohl běžet vedle mě. Jen, proboha, neštěkej!“

Dvojice zmizela ve tmě. Tim běžel jako černý stín vedle kola. Nikdo neměl ani zdání, že George a její pes odešli z domu. V Kirrinské chalupě bylo ticho, které rušilo jen skřípění dveří od kuchyně, které George zapomněla zavřít.

Zato ráno, to byl poprask! Nejdřív ze všeho našla kuchařka Joanna vzkaz od George. Podivila se, co dělá dopis psaný Jirčinou rukou na stole v obývacím pokoji. Běžela rovnou nahoru a nakoukla do dívčina pokoje. Postel byla prázdná stejně jako Timův pelíšek. Kam mohli zmizet? Joanna odnesla psaní Jirčině matce.

„Ach bože! Ta George se snad úplně zbláznila!“ řekla, když si přečetla vzkaz. „Podívej, Quentine – takové zmatky kvůli psovi. George zmizela i s Timem. Bůhví kde je jim konec.“

Její manžel vzal vzkaz a přečetl ho nahlas. „Milá maminko, odcházím na několik dnů s Timem, dokud se mu nezahojí ucho. Vzala jsem si stan a pár věcí. Neměj o mě strach. Jestli se Anička bude chtít k nám připojit, tak ať přijde na konec Carterovy ulice. Zavedu ji na místo, kde stanujeme. Řekni jí, ať je tam v poledne. Líbá Tě George.“

„Díky bohu!“ řekl Jirčin otec. „Nech ji být, jestli to takhle chce – už mě nebaví dívat se na ten její naštvaný obličej a na Tima, který se tváří jako zpráskaný pes. Řekni Anně, ať se k nim přidá. Možná že tak získám pár klidných dnů na práci!“

„Nemám o George strach,“ řekla jeho manželka. „Je

rozumná a má s sebou Tima. Řeknu Aničce, ať se za nimi vypraví, až dnes přijede.“

Když Anna dorazila na nádraží v Kirrinu, vyhlížela George a Tima. Ale čekala na ni jen teta, usměvavá jako vždy.

„Co se děje?“ zeptala se Anna. „Kde je George – a Tim?“

„Ale, George je pryč,“ řekla teta Fanny. „Pojď, všechno ti řeknu.“